

Szalagtűző a Fazekasban

Már korábban is különös szemszögből figyelhettem a Fazekas szalagtűzőit, melyeken több éven keresztül bemondóként vettem részt. A műsorvezetés feladata komoly és felelősségteljes volt, az esemény valódi jelentőségét viszont érdekes módon nem sikerült átéreznem. Amikor azonban én álltam a Hódos Imre Rendezvénycsarnok közepén osztálytársaim között, több mint kétezer ember figyelmének a középpontjában, az osztállyal együtt lassan előreaszolva, várva, hogy felhangozzék a nevem és megkapjam a szalagot, hirtelen megértettem, hogy miért is lengi körül akkora várakozás ezt a ceremóniát. Ez a nap mindenki számára a büszkeségről szól; nem a búcsúzásról, mint a ballagás, de nem is az izgalmakról, mint az érettségi. Épp oly tökéletes alkalom a szülőknek, hogy eldicsekedjenek szinte már felnőtt gyermekeikkel, mint a tanároknak, hogy elégedettséggel szemléljék diákjaikat.

Mindez beigazolódni látszott, amikor végigtekintettem a közönségen, a szülőkön, rokonokon, barátokon, akik mind nagy lelkesedéssel, büszkeségtől dagadva fényképeztek és integettek, majd az osztálytársaimon, akik egytől egyig elegánsan, mosolyogva, igazán büszkén húzták ki magukat az ünnepély közben. Az átszellemültség tovább fokozódott, amikor a sportcsarnok vakító reflektorait lekapcsolták, és gyertyákkal a kezünkben a gimnázium kezdőbetűit formáltuk. A megható pillanat során átfutott a fejemen, hogy a feltűzött szalag nemcsak azt jelképezi, hogy mi vagyunk büszkék arra, hogy a Fazekas végzősei lehetünk, hanem azt is, hogy az iskolánk is pontosan annyira büszke ránk.

A tény, hogy az együtt töltött évek mennyire összekovácsolják a közösséget, az osztálytáncoknál semmi sem mutatja jobban. Nagyon jó szokásnak tartom, hogy a várva várt produkció előtt az osztályok a küzdőtéren helyet foglalva újra átélhetik a legszebb pillanataikat a bemutatkozó fotósorozatok, videók megtekintése közben. A képsorok minket is megindítottak, így az együtt töltött emlékek utáni nosztalgiával és egy kis meghatódottsággal, de mindenképpen vidáman álltunk be a bevonuláshoz, hogy elkezdhessük a táncunkat. Úgy gondolom, hogy a hosszú hónapok próbái, a sok gyakorlás, a korai kelések mind-mind értelmet nyertek abban a pár percben, amit a reflektorfényben töltöttünk. Az osztály minden tagja elegáns lazasággal, mosolyogva, de teljes odaadással nyújtotta a legjobbját, egy emlékezetes show-műsort varázsolva a hálás közönségnek. A táncban, a jól begyakorolt mozdulatok pontos kivitelezésében mi magunk ünnepeltük magunkat; nem csoda, hogy ezt látva a publikum is ünnepelni kezdett bennünket. A meghajlás után úgy éreztük mindannyian – és ebben érdekes módon a rokonaink és ismerőseink is megerősítettek –, hogy mi nyújtottuk a legjobb produkciót.

A szalagtűző vége azt jelezte, hogy az érettségihez vezető út célegyenesébe értünk. Tudom, hogy kemény munka áll előttem is. Ha azonban a kabátomra pillantok és meglátom a szalagot, melyet oly büszkén tűztem át az ünnepség után, azt is tudom, hogy kellő tudással és emberséggel felvértezve, bátran tekinthetek a jövőbe, mivel a Debreceni Fazekas Mihály Gimnáziumban tanulhattam.

Hegyesi Zsolt 13.E osztályos tanuló